

har faaet Kongens Sanction, at den Fremgangsmaade med at skaffe Loven tilveie, i det specielt foreliggende Tilfælde ikke kan betragtes som rigtig, er det fra dem, Klagen maa gaae ud; de maae saa begjere en anden lovlig Sanction, førend de kunne gaae ind paa at forelægge Sagen til endelig Afgjørelse. Videre kunne vi ikke komme. Naar vi fastholde, at Regnskabsrevisionen skal være en Eenhed, skal blive ved at høre vor Revision til for den Tid, hvori Finantslovene her have været vedtagne, saa have vi dertil den fornødne Sikkerhed, saa maae vi overlade det til Regjeringen at vide, hvor den forfatter sig den lovlige Bevilling til samtlige Summers Udgivelse. Søger Regjeringen den hos os, saa give vi den, forsaavidt vi finde det rigtigt, og negte den i modsat Fald; søger Regjeringen den lovlige Bevilling hos Rigsraadet, saa giver det den, forsaavidt det finder det rigtigt, og negter den, forsaavidt det finder det urigtigt. Det er Noget, som maa ligge mellem Regjeringen og de lovgivende Forsamlinger, saalænge indtil Sagen paa Lovgivningsstrinnet har fundet sin Afgjørelse, og da først bliver Spørgsmaalet: Kunne vi, kan vor Revision være tilfredsstillt ved den stedfundne Afgjørelse, eller maae vi søge en anden. Jeg troer ikke, at der her i dette Dieblik kan være Spøgsmaal derom; det er heller ikke nødvendigt, at de krævede Tillægsbevillinger skulle komme samtidigt, de kunne gjerne være særskilte, vi have kun at spørge om, ville vi gaae ind paa, eller ville vi forkaste de Begjæringer om Bevillinger, som foreligge os, og altsom de komme til at foreligge os, have vi altsaa kun at gjøre det samme Spørgsmaal og derpaa at paasee, at Revisionen af Regnskaberne i deres Heelhed kommer under vor Revision. Mere have vi ikke at kræve, førend vi see det Dieblik komme, hvor der behøves mere, og det er, naar Revisionen er beffæstiget med sit Arbejde.

Indenrigsministeren: Jeg skal ganske slutte mig til den ærede sidste Taler, forsaavidt hans Foredrag gik ud paa, at det reiste Spørgsmaal ikke henhører under den foreliggende Sag, hvor der af Rigsdagen begjæres Samtykke til Tillægsbevillinger for de paa-

gjældende Aar. Spørgsmaalet, som jeg ogsaa erkjender for at være af Bigtighed, vil først opstaae under Revisionen af de vedkommende Aars Regnskaber. Det er, for de tidligere Finantsaars Vedkommende, indrømmet fra Regjeringens Side, at Revisionen skal, som den ærede sidste Taler bemærkede, foregaae samlet, og den største Deel af Overskrifdelferne vil efter min Formening kunne afgjøres paa den Maade, at Revisionen indskiller, at de og de Udgifter maae passere og Rigsdagen dertil giver sit Samtykke. Dersom der imidlertid bliver nogle Poster tilbage, som Revisionen formener ikke at kunne indskille til Billigelse, saa opstaaer egentlig Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholde; men derpaa skal jeg ikke under denne Sag indlade mig. Det er et vanskeligt Spørgsmaal, som først til den Tid bliver at forhandle, og jeg troer ikke, at man bør standse den foreliggende Sag med nu at gaae ind derpaa: Regjeringen maa kunne vente, at Thinget nu vil stride til at undersøge Grundene til de begjærte Tillægsbevillinger, hvilket sædvanligvis skeer derved, at et Udvalg tager Sagen under Overveielse.

Fischer: Den høitærede Minister har meent, at jeg ikke havde bragt dette Spørgsmaal, hvis Bigtighed han iøvrigt anerkjender, paa Bane til rette Tid, idet det nærmest maatte henhøre under og bringes til Afgjørelse i Forbindelse med Statsrevisionens Indstillinger. Hvad der har bragt mig dertil, er den Omstændighed, at der i de to foreliggende Love ikke er Noget opført til Fællesudgifter, medens jeg formener, at det maa ligge i Sagens Natur, at der ogsaa i Fællesanliggender har fundet Overskrifdelfer Sted, som efter de tidligere Regler vilde have været gjorte til Gjenstand for Bevillinger her i Salen. Hvad der altsaa bragte mig til allerede nu at bringe Sagen paa Bane, er, at jeg savner Noget i de foreliggende Love. Dersom jeg ikke misforstod den høitærede Minister, saa gif hans Svar ud paa, at det var Regjeringens Hensigt ikke at forelægge for Rigsdagen Tillægsbevillingslove med Hensyn til Fællesanliggender for de Aar, for hvilke Finantslove ere vedtagne her i Salen, men at lade Alt komme